

Arrest

nr. 280 346 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Beni-etnie te behoren en het christendom aan te hangen. U werd geboren in X. Tot uw 9/10 jaar woonde u met uw vader, E.O.E.E., en moeder, M.A., in Ikpoba hill, een buurt in Benin City. Rond deze periode gingen uw ouders uit elkaar. Een van de redenen voor de scheiding was dat uw vader wenste dat u zou trouwen met een oude vriend van hem, Al.. Deze man had bij uw geboorte geld betaald om u te laten ontslaan uit het ziekenhuis en had er bovendien voor gezorgd dat u kon genezen van spina bifida. In ruil voor zijn hulp diende u met hem te trouwen wanneer u 15 jaar zou worden. U en uw moeder wilden dit echter niet en aldus scheidden uw ouders en ging u met uw moeder in St. Saviour wonen, een andere buurt in Benin City. Later begon uw moeder een nieuwe

relatie met ene Mo.. Deze probeerde op 3 à 4 verschillende gelegenheden met u te slapen wanneer uw moeder niet thuis was. Toen dit voor de tweede keer gebeurde, vertelde u dit aan uw moeder. Ze stelde dat ze u niet geloofde en dat u hier niet over mocht praten. In 2006 kregen u en uw familie problemen met de Eiye-cult. Uw halfbroer F. was lid geworden van deze cult, maar uw familieleden zetten hem onder druk om weg te gaan bij de Eiye en toe te treden tot de Black Axe. Immers waren alle mannelijke leden van uw familie lid van de Black Axe. Later werd de dochter van een van de leiders van Eiye vermoord. Uw broer werd als schuldige aangewezen en de Eiye ging op zoek naar hem. De Eiye kwamen naar het huis van uw moeder, ze schoten in het rond en vroegen naar F., maar hij was bij zijn vader. Mo. kon op dat moment de achterdeur openen en zo slaagden jullie erin om te vluchten. F. werd op de hoogte gebracht van de aanval en er werd geprobeerd om F. naar Mali te brengen. Niet veel later kwam hij echter terug en werd hij vermoord. Dit was op 30 november 2006. Hierna wilde uw oom A.O.L., die een hoge positie bekleedde binnen de Black Axe, wraak nemen. Het was dan ook erg onrustig in uw regio in deze periode. U werd gecontacteerd door de Rough Mama's, een vrouwelijke cult, om toe te treden tot hun groep. U wist op dit moment niet dat ze een cult waren, dus u deed dit. Later werd jullie collectief gearresteerd, waarop u wegging bij hen. U kwam een oude vriendin tegen op straat, T.. U vertelde haar dat u wegwilde uit Benin City en reisde met haar mee naar het huis van haar moeder in Akure, Ondo State. Dit was in 2007. Nadat u een korte periode bij hen had verbleven, wilde T. haar moeder dat u wegging omdat ze niet wist of uw familie wel wilde dat u bij haar verbleef. U ging naar de bushalte in de buurt en ontmoette hier een vrouw, Mama M.. U legde haar uw situatie uit en stelde dat u niet terug kon naar Benin City. Hierop nam ze u in huis. Na minstens zes maanden stelde ze dat haar man zou terugkeren naar Nigeria voor de feestdagen – hij was een dokter in Europa – en dat ze niet wist wat hij zou vinden van het feit dat u logeerde bij hen thuis. Ze stelde wel dat ze zou regelen dat u het land kon verlaten. Ze betaalde een man, B.. Hij nam u mee naar Ile Ife waar er reeds andere mensen verbleven die ook de grens zouden oversteken. Daar kreeg u een vals paspoort. Hierna trokken jullie naar Libië. Toen jullie in Agadez waren verkocht B. jullie aan een andere smokkelaar, E.. Uiteindelijk kwam u ongeveer een maand na uw vertrek uit Nigeria aan in Libië. Eens daar aangekomen verkocht E. jullie aan L.. Hij bracht jullie naar Tripoli. L. wilde met u slapen, maar u weigerde, waarop hij u opsloot zonder eten en drinken. Iemand van de mensen die u had ontmoet bij B., Ale., hielp u ontsnappen. U ontsnapte, maar moest hierbij over een hek springen. Aan de andere kant van het hek waren er enkele mensen van L. marihuana aan het roken. Deze sloegen u vervolgens in elkaar tot ze vermoedden dat u dood was. Ze dumpten uw lichaam in een veld. Daar werd u gevonden door een Arabische man. Uiteindelijk werd u door deze mensen naar Saba gebracht, bij een zekere I.. Deze man, een smokkelaar, vond een sponsor die u naar Italië wilde brengen. U werd op een boot gezet en kreeg een papiertje mee met een nummer op dat u moest bellen eens u aangekomen was in Italië. Nadat jullie gered waren op zee werd u naar Catania gebracht. Eens daar aangekomen belde u met de vrouw die had betaald voor uw overtocht, Be.. Ze bracht u naar Turijn. Daar werd u in de prostitutie gedwongen. U diende een eed af te leggen. In 2012 had u volgens uw berekeningen uw schulden afbetaald. Be. was echter niet akkoord. U besloot desondanks weg te gaan. Eens u wegging, ontmoette u een man – H.O. – die u drugs gaf die u moest smokkelen naar Napoli. U werd echter gearresteerd en naar de gevangenis gebracht in 2013. Na 8 maanden werd u vrijgelaten uit de gevangenis nadat u de politie had verteld over H., dit was in november 2013. U vluchtte naar België. U diende geen verzoek voor internationale bescherming in (hierna VIB). Wel begon u opnieuw te werken in de prostitutie. In 2015 werd u gedeporteerd naar Italië. Hier moest u de rest van uw gevangenisstraf uitzitten omdat u uw voorwaarden voor vrijlating had geschonden. Toen u vrij werd gelaten bedreigde H. u. U besloot om opnieuw naar België te reizen. U arriveerde in België in de lente van 2018. Op 8 april 2019 beviel u hier van een zoon, B.M.. U diende een VIB in te België op 30 oktober 2020 onder de naam J.A.M.. U staat verder ook nog bekend onder het alias B.Emm.. Op 22 januari 2021 corrigeerde u uw identiteitsgegevens en stelde u dat uw naam O.E.N. was. Nadat u een VIB had ingediend werd u opgevangen in het centrum van Bastogne. Hier werd u door een medebewoner, R., aangerand. U vertelde dit aan een sociaal assistent waarop u in augustus 2021 werd overgeplaatst naar het centrum in Bovigny. Nog in augustus 2021 werd uw moeder in haar been geschoten door cultisten.

U legde enkele documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek: een geboortecertificaat, een psychologisch attest, een attest van besnijdenis, een foto van een litteken in uw gezicht en enkele foto's en video's die een gewond been tonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u voor en tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS op 5 januari 2022 géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden

in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wel is het zo dat u op 26 januari 2022 via uw raadvrouw een psychologisch attest neerlegde, waarin valt te lezen dat u sinds 19 augustus 2021 op regelmatige basis een psycholoog bezoekt en waarin aangegeven wordt dat u een kwetsbare profiel hebt. In het attest er wordt verder op gewezen dat u doorheen de jaren verschillende traumatische ervaringen heeft meegemaakt – als veertienjarige geboorteregio moeten ontvluchten, als sekslaaf gebruikt, ten prooi gevallen aan een prostitutienetwerk, misbruik in België – waardoor u post-traumatische stress vertoont en moeite heeft om een helder relaas te structureren dat voldoende gedetailleerd is. Tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS – ook tijdens het eerste, toen u nog geen psychologisch attest had voorgelegd – werd er op gewezen dat u steeds het interview kon onderbreken indien er iets niet duidelijk was of wanneer u een pauze wenste te nemen (NPO1, p. 4; NPO2, p. 4). U maakte zelf geen opmerkingen over mogelijke hinder bij het onderhoud omwille van uw psychische gemoedstoestand (NPO1, pp. 4-5; NPO2, pp. 4-5) – wel stelde u aan het einde van het eerste onderhoud dat het moeilijk was om zaken boven te halen die je al lang vergeten was (NPO1, p. 24). Er werd tijdens de onderhouden ook tussendoor gevraagd of u zich nog goed voelde (NPO1, p. 17; NPO2, p. 14). Ook hield de dossierbehandelaar van het CGVS rekening met het feit dat er bepaalde zaken moeilijk waren voor u om te herbeleven, waarbij hij u de tijd gaf om tot rust te komen (NPO2, p. 20). Doorheen de onderhouden heeft de dossierbehandelaar dan ook rekening gehouden met uw noden. Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben wegens (1) een gedwongen huwelijk met een vriend van uw vader, (2) het feit dat uw stiefvader zich meerdere malen poogde op te dringen aan u toen u nog een kind was en (3) vervolging door cultisten, nadat ze reeds uw halfbroer F. hadden gedood. Later hebben deze cultisten ook nog uw broer Os. vermoord. Verder verliet u Italië omdat u vervolging vreest door H.O. (bij de DVZ genoteerd als Hi.Ob.), een drugskoerier uit Italië die u bedreigde omdat u hem in Italië had aangegeven bij de politie om zo een lichtere gevangenisstraf te krijgen nadat u drugs had vervoerd voor hem.

*Vooreerst wordt er op gewezen dat het zo is dat op een verzoeker voor internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn VIB, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de VIB. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. **Er dient namelijk te worden opgemerkt dat u tijdens uw verschillende contacten met de autoriteiten van de verschillende lidstaten – voornamelijk in het kader van uw verschillende verzoeken om internationale bescherming (hierna VIB) – doelbewust misleidende verklaringen heeft afgelegd betreffende enkele essentiële identiteitsgegevens – geboortedatum, naam en nationaliteit.***

Zo diende u voor het eerst een VIB in te Italië op 4 juni 2009 onder het alias M.J.A., geboren op 10 januari 1988 in Soedan. Op 1 oktober 2015 verstuurde België een verzoek tot overname naar Italië voor het alias B.Emm., geboren op 1 oktober 1992 in Nigeria – nadat gebleken was dat dit dezelfde persoon was als J.A.M.. Op 29 oktober 2015 werd u daadwerkelijk teruggeleid naar Italië. Op 20 april 2017 kreeg u van de Italiaanse politie een bevel tot verlaten van het grondgebied onder het alias M.J.A., geboren op 10 januari 1992 in Soedan. Op 4 mei 2017 diende u een nieuw VIB in te Italië onder het alias M.J.A., geboren op 10 januari 1992 in Nigeria. Op 30 oktober 2020 diende u een VIB in te België onder het alias M.J.A., geboren op 10 juni 1992 in Nigeria. Op 22 januari 2021 paste u tijdens uw procedure in België uw alias aan naar O.E.N., geboren in Nigeria op 10 januari 1992 in Nigeria. Toen u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u ooit andere namen had gevoerd dan O.E.N. stelde u dat u heel wat namen had: Lu., Su., B., Fo.. Toen u werd gevraagd of u nog namen had gevoerd stelde u initieel: “ik denk het niet, dat zijn de namen die ze mij noemen” (NPO1, p. 7). U volgde het echter snel op met “J.. Want dit is de naam die ik gebruikte in de asielerprocedure in Italië. Dus noemden ze me M.J. daar” (NPO1, p. 7). Er werd u gevraagd waarom u deze naam gebruikte in Italië, waarop u stelde dat u van uw “madam” moest zeggen dat u J.M. was uit Soedan.

Toen u echter werd gevraagd waarom u deze naam nog steeds gebruikte toen u in België uw VIB indiende, stelde u dat u zich aanmeldde en wel zei dat dit niet uw echte naam was, maar dat dit de naam was waaronder ze u kenden in Italië (NPO1, p. 7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor waarom u

niet zou aangeven wat uw echte naam is bij een nieuwe VIB in een nieuw land – in casu België. Ook is het frappant dat u bij uw eerste contact met de Belgische autoriteiten in 2015 nog een andere naam – B.Emm. – opgaf. Bovendien kan de vraag ook gesteld worden waarom u (zoals u zelf aangaf) uw echte naam niet heeft opgegeven in Italië bij uw tweede VIB daar – immers was u toen niet langer bij uw “madam”, zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO2, p. 21). Verder wordt er op gewezen dat in uw handtekening wel degelijk M. Joy geschreven staat en dat u volgens uw facebookaccount Fo.Lun. heet (NPO1, p. 14). Er blijven dan ook vragen bestaan over uw daadwerkelijke identiteit. Het enige document dat u neerlegde om uw identiteit te bewijzen is een geboortecertificaat dat werd uitgevaardigd op 19 december 2007 – op een moment dat u reeds uit Benin City weg was. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Over dit document kan er bovendien gewezen worden op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en kan dit geboortecertificaat op zich uw identiteit niet bewijzen (zie administratief dossier). **Het mag dus duidelijk zijn dat u doorheen uw verschillende VIB-procedures nooit een duidelijk zicht heeft geboden op uw eigenlijke identiteit (en zelfs nationaliteit), wat uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat ondermijnt.**

In deze context mag er ook gewezen worden op het feit dat u sinds u een negatieve beslissing kreeg bij uw eerste VIB in Italië – waarbij u leugenachtige verklaringen aflegde onder dwang van uw “madam” – op 13 juli 2010, u pas op 4 mei 2017 opnieuw een VIB indiende (zie administratief dossier). Nochtans was u sinds 2012 weg bij uw “madam” (NPO2, p. 21) en had u dus al vijf jaar de mogelijkheid gehad om een nieuwe VIB in te dienen waarbij u wél waarachtige verklaringen kon afleggen. In de tussentijd – november 2013 – reisde u bovendien naar Frankrijk en België (NPO2, p.22), waar u even goed een VIB kon indienen. Het is maar nadat u van de Italiaanse autoriteiten een bevel tot verlaten van het grondgebied van Italië kreeg dat u besloot opnieuw over te gaan tot een VIB. **Van iemand die daadwerkelijk de problemen had in Nigeria die u beweerde te hebben, kan verwacht worden dat deze er alles aan doet om bescherming te bekomen tegen deze problemen. Het feit dat u pas zeven jaar na de afwijzing van uw initieel VIB, vijf jaar nadat u ontsnapt was bij “madam” en nadat u een bevel tot verlaten van het grondgebied had ontvangen besloot een nieuwe VIB – uw eerste waarachtige volgens uw verklaringen – in te dienen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging dan ook verder op fundamentele wijze.**

Bovendien is het zo dat u ook in België laattijdig een VIB indiende. Zo kwam u aan in België op 30 mei 2018, maar duurde het bijna twee jaar en half, tot 30 oktober 2020, voor u een VIB indiende. Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u gevraagd waarom u bij aankomst in België geen VIB indiende waarop u antwoordde: “ik ontmoette toen de vader van mijn baby en ik dacht dat ik ok was. De sociale assistent vroeg mij waarom vraag je geen asiel als je weet dat je leven wordt bedreigd door deze H.O.. Ik zei echt, dit wist ik niet? Dus na dit nam ik mijn bagage en zoon en dan ging ik naar het rode kruis en deze namen me naar samusocial in Brussel-Noord en ik bleef daar met mijn zoon en ik vroeg asiel, deze man bedreigde mij, ik wil niet terug naar Italië, dat is hoe ik asiel vroeg en dat is hoe ik in Bastogne kwam” (NPO2, p. 22). Indien u echter daadwerkelijk de problemen had gekend die u beweerde gehad te hebben in zowel Nigeria als Italië, dan zou er geen enkele verklaring zijn voor het feit dat u zo lang zou wachten om uw VIB in te dienen – zeker gezien u bekend was met VIB-procedures. **Het feit dat het ook in België bijna twee jaar en half duurde voor u zich aanmeldde voor een VIB bewijst verder dat u helemaal niet bezig was met het verkrijgen van bescherming en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging nog verder.**

Verder worden er ook enkele vaststellingen gedaan aangaande de problemen in Nigeria die u ertoe hebben aangezet om uw thuisland te verlaten: Wat betreft het gedwongen huwelijk met de vriend van uw vader, Al., dient er gewezen te worden op het feit dat uit uw verklaringen en gedrag blijkt dat u op geen enkel moment vrees voor vervolging schijnt gehad te hebben ten gevolge van deze situatie – laat staan dat u nu nog vervolging dient te vrezen.

Zo wordt er op gewezen dat u tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde dat u na de scheiding van uw ouders – toen u negen of tien jaar was – initieel nog bleef wonen bij uw vader in Benin City (NPO1, p.

9). U besloot uiteindelijk weg te gaan omdat hij bleef zeggen dat u met Al. diende te trouwen. Wel bleef u nog een vijftal jaar in Benin City wonen. Gezien er in de periode hierop nooit een noemenswaardig incident was met uw vader – de enige keer dat u uw vader nog sprak was toen u hem toevallig op zijn werkplaats tegen kwam, waarop hij zei dat uw moeder u uitbuitte en dat u niet langer zijn dochter zou zijn als u niet trouwde met Al. (NPO1, p. 10) – en u ook nooit meer contact had met Al. (NPO1, p. 18) kan er vastgesteld worden dat u eigenlijk nooit iets concreet te vrezen had. Immers was u in staat om als tienjarige simpelweg te weigeren om te trouwen en kon u een vijftal jaar gewoon in dezelfde stad blijven wonen zonder dat er ook maar iets gebeurde ten gevolge van deze situatie. Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat u als dertigjarige plots wel zou kunnen verplicht worden om tegen uw wil te huwen, terwijl u dit als tienjarige nog simpelweg kon weigeren. Bovendien – en niet in het minst – mag er gewezen worden op het feit dat Al., de man waarmee u diende te trouwen, ondertussen overleden is (NPO1, p. 10) waardoor er geen actuele vrees kan zijn. In deze context haalde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS wel aan dat uw vader u vertelde dat u met de zoon van Al. moest trouwen (NPO1, p. 10). Er mag echter gewezen worden op tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent aflegde. In de vragenlijst van het CGVS had u immers verklaard dat u - sinds u tien jaar was - wist dat u moest trouwen met een oude man genaamd M. (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u dus echter meermaals dat het ene Al. betrof. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u hem eerder M. had genoemd stelde u dat de zoon van Al. M. heette. Toen u er nogmaals op werd gewezen dat u in het eerdere interview wel degelijk had gezegd dat uw vader wilde dat u trouwde met een oude man genaamd M., volhardde u: “nee zijn zoon is M. Al., want mijn vader zei dat de man dood was, nu moet je trouwen met de zoon van de man en de zoon van de man heet M.” (NPO1, p. 17).

Gezien u als tienjarige reeds kon weigeren om te huwen met Al., u vervolgens nog jarenlang in Benin City bleef wonen zonder enig probleem en uw “bruidegom” Al. reeds overleden is, mag er geconcludeerd worden dat er ten aanzien van deze situatie geen enkele vrees bij terugkeer kan zijn. Ook uw plotse bewering dat u met de zoon van Al. zou moeten trouwen mist elke geloofwaardigheid door uw tegenstrijdige verklaringen ter zake.

Wat betreft uw problemen met Mo., de voormalige partner van uw moeder, mag er op gewezen worden dat u eigenlijk nooit gewag heeft gemaakt van een actuele vrees bij terugkeer naar Nigeria ten opzichte van Mo.. Verder dient te worden vastgesteld dat uw moeder niet langer een koppel vormt met hem, dat hij waarschijnlijk in het buitenland zit, dat uw moeder hem reeds sinds het einde van de relatie in 2013 niet meer hoorde en u zelf geen contact meer had met hem sinds uw vertrek uit Benin City in 2007 (NPO1, p. 13; 19). **Daar er al bijna vijftien jaar geen contact meer is met Mo., is er geen enkele reden voor u om Mo. op dit moment nog te vrezen.**

Verder is het opmerkelijk dat u eigenlijk nauwelijks de naam wist van deze man, waarmee u nochtans meerdere jaren samenwoonde en die zich bovendien aan u wilde opdringen. Zo werd u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat de naam was van deze man, waarop u weinig overtuigend stelde: “Moj.. Ik denk dat het eigenlijk Mo. is. Dat is hoe mijn moeder hem noemde, maar wij noemden hem daddy.” Wanneer u werd gevraagd of u Mo. zijn volledige naam kende, stelde u van niet (NPO1, p. 12). Gezien u nauwelijks de naam kon geven van de voormalige partner van uw moeder waarmee u jarenlang samenwoonde en die zich aan u wilde opdringen, worden vragen opgeroepen bij dit aspect van uw asielrelaas. In deze context wordt er ook gewezen op het feit dat uit het neergelegde psychologische attest, dat u tijdens uw regelmatige bezoeken bij de psycholoog blijkbaar op geen enkel moment melding maakte van Mo.. Nochtans haalde u dit probleem steevast aan bij het CGVS als een van de drie redenen waarom u uiteindelijk uw land heeft verlaten (zie vragenlijst CGVS, p. 3; NPO1, pp. 6, 15, 24; NPO2, p. 10). Bijgevolg kan er verwacht worden – gezien het psychologisch attest in samenspraak met u werd opgesteld, dat u uw psycholoog sinds 19 augustus 2021 ziet op regelmatige basis en dat u reeds op 21 mei 2021 voor het eerst melding maakte bij het CGVS van de problemen met – dat dit zou vermeld worden in het psychologische attest. Bovendien is het zo dat het attest dat u voorlegt net gaat over misbruik dat u onderging in België, wat het des te opvallender maakt dat u het misbruik van Mo. niet vermeldde.

Gezien u basale informatie over Mo. – zijn naam – niet wist en er bovendien geen melding werd gemaakt van hem in het psychologische attest dat u voorlegde, worden er dan ook vragen gesteld bij de geloofwaardigheid van uw initiële problemen met en vrees voor Mo. – toen u nog in Nigeria was.

Verder dient te worden vastgesteld dat u niet wist te overtuigen dat u en uw familie daadwerkelijk problemen hebben gekend met de enkele cults en dat u omwille van deze problemen contact zocht met de zogenaamde 'Rough Mama's' en nadien bent gevlucht uit Benin City.

Vooreerst wordt er namelijk gewezen op enkele frappante tegenstrijdigheden die naar voor komen tussen uw verklaringen die u voor het CGVS aflegde en de feiten beschreven in het psychologische attest dat u voorlegde. In dit laatste valt immers te lezen dat u uw geboortestreek rond uw **veertien jaar** ontvlucht bent omdat u wilde ontsnappen aan een gedwongen huwelijk, waarop u zich **in een ander landsdeel** heeft gevestigd. Nochtans had u tijdens uw onderhouden op het CGVS verklaard dat u **rond uw tiende** gewoon was weggegaan bij uw vader, omdat u wilde ontsnappen aan een gedwongen huwelijk, maar wel degelijk **in Benin City** was gebleven (zie supra - NPO1, p.9). In uw psychologisch attest valt verder te lezen dat u vervolgens, in dat ander landsdeel, geweld heeft ondergaan van enkele groepen "Nigeriaanse cultisten" – ten gevolge waarvan uw broer overleed op 30 oktober 2006 (al gaf u via uw advocaat door dat het eigenlijk 30 november was). Er valt verder ook nog te lezen dat u, door deze problemen gedwongen, het land definitief bent ontvlucht, via Libië naar Italië (zie administratief dossier, psy-atteest p. 2). In uw verklaringen op het CGVS stelde u echter dat de problemen met de cultisten zich situeerden in Benin City – en dus niet in een ander landsgedeelte – en dat dit samen met het gedwongen huwelijk en pogingen tot verkrachting van uw stiefvader Mo. de zaken waren die u uiteindelijk dwongen om de stad te verlaten (vragenlijst CGVS, p. 3; NPO1, pp. 6, 15, 24; NPO2, p. 10) en naar Ondo State te vluchten met uw vriendin T.. Haar volledige naam kon u zich niet precies herinneren (NPO 1, p.8). Na een maand bij T. verbleef u nog zes maanden tot een jaar – u kon het niet precies kaderen – bij een onbekende vrouw, Mama M., waarop u met een van haar "kennissen" B. meereisde naar Libië (NPO2, p. 11). Het mag duidelijk zijn dat de context waarin – waar en wanneer – uw beweerde problemen met de cultisten zijn ingebed in het psychologisch attest niet stroken met de context die u schetste in uw verklaringen bij het CGVS. **Gezien u deze problemen op twee compleet verschillende manieren plaatste in tijd en ruimte, wordt de geloofwaardigheid van deze problemen reeds bij voorbaat onderuit gehaald.**

Verder legde u ook bij de verschillende Belgische asielinstanties verschillende incoherente en onaannemelijke verklaringen af betreffende enkele essentiële elementen binnen uw relaas aangaande de cultisten.

Zo blijkt de genese van de problemen met de Eiye-cult niet aannemelijk. Immers komen uw beweerde problemen voort uit het feit dat uw broer F. initieel bij de Eiye-cult was gegaan en vervolgens onder druk van uw familie bij de Aye-cult ging. Echter is het zo dat u verklaarde dat alle jongens die opgroeien in de familie weten dat je in de Aye-cult zal geplaatst worden (NPO1, p. 20). Toen u werd gevraagd waarom het dan zo was dat F. bij een andere cult ging, ondanks het feit dat iedereen weet dat je bij de Aye-cult moet gaan stelde u naast de kwestie: "Ja F., toen hij opgroeide, hij is niet mijn vaders zijde, hij is opgegroeid bij zijn vader, hij kwam soms bij ons, maar waarschijnlijk toen hij naar school ging, dan hebben ze hem bij Eiye-cult geworven, je mag niet bij deze cult horen, we horen niet bij hen" (NPO1, p. 20). Toen u door de dossierbehandelaar werd gevraagd of uw oom A.O.L. – de sterke man van uw familie bij de Aye-cult – F. nooit vertelde dat hij bij de Aye-cult moest stelde u: "dat weet ik niet, want ik was nog jong" (NPO1, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat de oudste zoon van uw moeder, de kleinzoon van een belangrijk Aye-cult lid – uw grootvader (NPO1, p. 20) – en neef van een ander belangrijk lid – uw oom A.O.L. – niet op de hoogte zou zijn over het feit dat hij bij de Aye-cult zou moeten als hij opgroeide en het is dan ook niet aannemelijk dat hij bij de rivaliserende Eiye-cult zou gaan terwijl hij al jarenlang wist dat hij bij de Aye-cult zal moeten. Gezien het niet aannemelijk is dat F. ooit bij de Eiye-cult zou gezeten hebben en vervolgens naar de Aye-cult overgestapt zou zijn, is het eveneens niet aannemelijk dat de problemen die voortkwamen uit F. zijn cult-overstap ooit hebben plaatsgevonden.

Verder is het wel heel opmerkelijk dat u geen andere naam kon geven voor de Aye-cult, de cult waar uw hele familie bijzat, die aan de grondslag ligt van uw beweerde problemen en die van uw familie. Zo werd u tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u een andere naam kende voor de Aye-cult – immers blijkt uit COI dat de Ayecult samenvalt met de Black Axe-cult en ook voornamelijk onder deze laatste naam bekend is (zie administratief dossier) – waarop u antwoordde: "omingogo. Korode, korodo, ik kan het mij niet herinneren, iets als dat. Als ze willen schudden. Ze zeggen korode, egede. Ik kan het mij niet herinneren, sorry, Korofo. Korofoo, iets als dat en Egede"(NPO2, p. 8). Nochtans had u op verschillende momenten verklaard dat u heel wat familieleden heeft in de Aye-cult en dat iedereen in uw familie hier van af wist (NPO1, p. 20; NPO2, p. 8). Het minste wat er dus verwacht kan worden is dat u de gangbare naam voor deze cult zou kunnen noemen. Het was echter pas toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg of u ooit gehoord had van de Black Axe dat u verklaarde: "ja, de Black axe, dat is de Aye" (NPO2, p. 9). Het feit dat u uit zichzelf dit niet kon noemen is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw

relaas. Immers kan er verwacht worden van iemand die daadwerkelijk in een Black Axe-nest opgroeit en door haar affiliatie met de Black Axe zulke problemen ervaart dat ze besluit haar thuis achter te laten, dat deze op zijn minst de officiële, gangbare naam van de cult zou weten te noemen (zie administratief dossier).

Verder wordt ook gewezen op de incoherente verklaringen die u aflegde betreffende uw broers en hun overlijden. Zo wordt gewezen op het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde dat uw oudere broer F.O. overleed in 2006, uw **jongere** broer Osa.O. in 2008 overleed en uw andere **jongere** broer Os.O. in 2018 overleed. U verklaarde over hen dat jullie dezelfde ouders deelden (verklaring DVZ, vraag 17B – dd. 22/01/2021). In uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u dat F. uw halfbroer was langs moederskant en dat zijn tweede naam **OI.** was (NPO1, p. 7). U stelde dat ze dit fout noteerden. Nochtans was het wel zo dat ze het voor al uw andere halfbroers en zussen wel correct noteerden. In de vragenlijst van het CGVS vertelde u dat een geheime cult uw **twee oudere** broers F. en Os. hadden gedood. U stelde dat F. lid was geweest van de cult Eiye en Aye, vervolgens de regels had overtreden en dat daarom jullie hele familie werd gezocht en Os. ook al gedood was ten gevolge hiervan (vragenlijst CGVS, p. 3). U besloot vervolgens uw familie achter te laten. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u te denken dat uw **jongere** broer Osa. in 2011 werd gedood door cultisten toen hij terugkwam van school. Uw broer Os. overleed dan weer in 2018 in Ghana nadat hij werd gedrogeerd en vermoord, mogelijks in opdracht van H. – de man waarmee u later problemen kreeg in Italië (NPO1, p. 13). Gezien het ingrijpende karakter van het overlijden van uw broers en het belang ervan voor uw relaas – in een van uw versies van dit asielmotief is de dood van Os. één van de redenen om te vertrekken, in een andere versie van uw verklaringen is de dood van Os. mogelijks gelieerd aan de problemen met H./Hi. – kan er op zijn minst verwacht worden dat u hier eenduidige verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u op drie verschillende gelegenheden drie verschillende versies gaf aangaande het beweerd overlijden van Os. en Osa. is dan ook verder nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien u niet in staat was om eenduidige verklaringen af te leggen betreffende de tijd en ruimte waarin uw problemen zich afspeelden, alsook de incoherente en onaannemelijke verklaringen die u aflegde betreffende enkele essentiële elementen binnen uw relaas aangaande de cultisten, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan dit deel van uw relaas.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de **Rough Mama's** – volgens uw verklaringen een vrouwencult waarover echter geen informatie terug te vinden is (zie administratief dossier) – dat u zich bij hen aangesloten zou hebben na de dood van uw broer en u werd opgepakt met de gehele groep op verdenking van “cultism” (NPO1, p. 15) mag worden opgemerkt dat u stelde dat u bij deze groep ging omdat u wraak en bescherming wilde. Gezien er echter reeds werd vastgesteld dat de problemen van uw broer F. met de Eiye- en Aye-cult en uw problemen die hieruit voortkwamen niet geloofwaardig zijn, kan er ook geen geloof worden gehecht aan dit deel van uw verhaal. Immers had u zonder de problemen met de cults en de dood van uw broer geen motief om bij de Rough Mama's (als dit al een bestaande cult zou zijn) te gaan – u had immers geen motief voor wraak, noch een reden om bescherming in te roepen.

Ook de problemen die u aanhaalde met de Blue Queens – die u aanvielen, u bedreigden en wilden dat u toetrad tot hun groep om de plaats van uw broer in te nemen (NPO1, p. 22-23) – en de Black Bra – die wensten dat u de plaats van uw broer F. innam en hem zou wreken (NPO2, p. 9) – mogen in dit licht bekeken worden. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die uw broer F. had met de cults, is het ook niet geloofwaardig dat deze respectievelijke cults zouden gewild hebben dat u de plaats van uw broer zou innemen.

Wat betreft de **vermeende aanval op uw moeder** in augustus 2019, waarbij ze in haar been werd geschoten door cultisten, dient er eveneens op gewezen te worden dat gezien de initiële problemen met uw broer F. reeds als niet geloofwaardig werden beschouwd, het dan ook niet geloofwaardig is dat uw moeder twaalf jaar na deze initiële problemen zou aangevallen zijn (NPO2, p. 7). U legde via uw raadvrouw enkele foto's en een video neer van een been, die zouden moeten aantonen dat deze aanval daadwerkelijk plaatsvond. Deze foto's en video tonen echter louter een gehavend been. Hieruit kan niet opgemaakt worden dat het been toebehoort aan uw moeder of dat de verwondingen daadwerkelijk het gevolg zijn van een schotwonde, laat staan dat deze schotwonde zou aangebracht zijn door de cultisten. U legde geen enkel ander document neer dat kan aantonen dat er sprake zou zijn van een schotwonde, ondanks het feit dat u verklaarde dat ze ook naar het ziekenhuis ging (NPO2, p. 7). In deze context mag ook gewezen worden op het gedrag van uw moeder na uw vertrek in Nigeria. Immers woont uw moeder nog steeds in de buurt van St. Saviour, ook al is het dan op een andere plaats in St. Saviour (NPO1, p. 11). Nochtans, volgens uw verklaringen moesten de Eiye de hele familie van uw broer doden (NPO1,

p. 20). Het verbaast dan ook dat uw moeder in Benin City zou gebleven zijn, nota bene in dezelfde buurt waar ze – volgens uw verklaringen – reeds meermaals was aangevallen en de agressors dus wisten waar ze haar konden vinden. Van iemand die daadwerkelijk een gewelddadige cult dient te vrezen die haar volledige familie wil uitmoorden en die haar bovendien al meermaals aangevallen zouden hebben, kan verwacht worden dat deze iets onderneemt om aan deze cult te komen. **Het feit dat uw moeder gewoon in St.-Saviour bleef wonen, maakt dat er geen enkel geloof gehecht wordt aan uw verklaringen betreffende de recente problemen die uw moeder onderging en ondermijnt ook verder de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die u en uw familie zouden gekend hebben met en wegens 'cultism'.**

Wat betreft de problemen die u aanhaalde met **H. / Hi.** kan er op gewezen worden dat u geen problemen in Nigeria verbond met de man. Wel verklaarde u dat het vanwege uw problemen met deze man was dat u van Italië naar België ging (NPO1, p. 24). U stelde verder dat uw broer Os. mogelijks in opdracht van H. in Ghana gedrogeerd en vermoord werd (NPO1, p. 13). Betreffende het beweerde overlijden van uw broer Os. werden er echter al enkele tegenstrijdigheden vastgesteld waardoor er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van zijn overlijden op zich (zie supra). Verder wordt de ernst van uw vrees compleet onderuit gehaald door het feit dat u in 2020 nog terugkeerde naar Italië, zo blijkt uit uw Facebookprofiel (zie administratief dossier). Indien u inderdaad voor uw leven moest vrezen vanwege H. en daarom Italië ontvluchtte, dan is het niet aannemelijk dat u achteraf nog zou terugkeren – laat staan dat u het op uw **openbaar** Facebookprofiel zou zetten. Ook wordt gewezen op het feit dat u in Italië nooit naar de politie ging na de beweerde bedreiging van H., zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Toen u door de dossierbehandelaar werd gevraagd waarom u dit niet deed stelde u: "ik vroeg het hen, ik was op mijn alleen daar, ik wilde daar weggaan, ik was daar ook in de asielprocedure toen ik vertrok, dat is hoe ik vertrok. Ik had asiel gevraagd, maar ben dan vertrokken" (NPO2, p. 23). **Het feit dat u na de beweerde doodsb bedreigingen nooit naar de politie ging, gedurende bijna twee en half jaar geen VIB indiende en zelfs gewoon terugkeerde naar Italië - het land waar u met de dood bedreigd werd en waar de persoon die u bedreigde verbleef - toont aan dat u geen vrees voor vervolging door H. / Hi. heeft.**

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor een gedwongen huwelijk met Al. een vriend van uw vader, problemen met uw stiefvader Mo. en vervolging door / wegens cultism, laat staan dat u een vrees bij terugkeer naar Nigeria zou hebben wegens één van deze door u aangehaalde motieven. Ook de vrees voor vervolging bij terugkeer door H. / Hi.O. kon u niet aannemelijk maken.

Wat betreft uw verklaring dat u in Europa in een **prostitutienetwerk** gezeten zou hebben – maar waar u geen verdere vrees voor aanhaalde – kan het volgende opgemerkt worden: er is een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang.

Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Betreffende uw verklaring dat u niet terug kan (naar Italië) omdat u uw **zoon wil zien opgroeien in België**, (verklaring DVZ, dd.22/1/2021, vraag 33), dient te worden opgemerkt uw zoon M.B. eveneens de Nigeriaanse nationaliteit heeft en uw asielprocedure volgt (zie administratief dossier). Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de Vreemdelingenwet uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé-

en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Betreffende uw opmerking dat u niet terug wil met uw zoon naar Nigeria “omdat u daar niets meer kent en dat het daar niet veilig is” (NPO1, p. 24) dient te worden opgemerkt dat u - buiten de vrees die u voor zichzelf aanhaalde - geen extra vrees in hoofde van uw zoon inroept ten opzichte van Nigeria. Bijgevolg hangt zijn vrees voor vervolging samen met die van u – waarvan al werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig is. De algemene veiligheidssituatie in Nigeria wordt verderop besproken (zie infra).

De **documenten** die u neerlegde veranderen niets aan de vaststellingen die hierboven werden gemaakt. Eerder werden reeds **de foto's en video van een verwond been**, de **geboorteakte** en het **psychologische attest** besproken. Wat betreft de vaststelling die in het psychologische attest werd gemaakt, namelijk dat u niet in staat bent om een helder, gestructureerd verhaal te vertellen dat voldoende gedetailleerd is, mag er op gewezen worden dat de vaststellingen in deze beslissing niet gebaseerd zijn op het uitblijven van details of kleine tegenstrijdigheden. Wel werd er gewezen op zaken die raakten aan de kern van uw relaas waarvan mag verwacht worden dat u hier duidelijke verklaringen zou afleggen. Er wordt ook nogmaals op gewezen dat er tijdens de onderhouden op het CGVS rekening gehouden werd met uw noden (zie supra). Wat betreft **de foto die u voorlegde van het litteken op uw gezicht**, waarvan u verklaarde dat u dit overhield aan een confrontatie met de Blue Queens, kan worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden opgemaakt dat het litteken daadwerkelijk het gevolg is van een confrontatie met de Blue Queens. Wat betreft **het medisch attest van besnijdenis (type 1)** dat u voorlegt, stelt u louter dat u besnijdenis onderging toen u zeven jaar was en dat iedereen in uw streek dit ondergaat, maar verder haalt u hier niets over aan (NPO1, p. 16).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20/01/2022 en op 26/04/2022. Op 01/03/2022 maakte u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS enkele opmerkingen betreffende de notities van het eerste onderhoud op het CGVS. U stelde dat de vertaler niet altijd juist was. Zo had u naar eigen zeggen verklaard tijdens het onderhoud dat u bij uw vriendje was, maar stond er in de notities dat u bij de moeder van uw vriendje was en dat allerlei dingen verspreid stonden (NPO2, p. 4). U werd de mogelijkheid geboden door de dossierbehandelaar om alle zaken die verspreid waren op te lijsten, waarop u volgende dingen aanhaalde: “ik zei dat de vader van mijn baby niet eerlijk was over zijn naam, ik zei dat zijn naam de eerste keer Fr.Alex was, maar er stond in het papier Fr.Li.” (NPO2, p. 4). Ook stelde u dat u niet naar Ile-Ife in Ondo state trok, maar wel naar Akure. U stelde dat er nog veel fouten waren, maar kon ze u niet allemaal herinneren. De dossierbehandelaar van het CGVS raadde u expliciet aan om met iemand samen te zitten en alle opmerkingen die u heeft op te lijsten. Tot op heden bleven de overige opmerkingen echter uit.

Wat betreft de opmerkingen over uw vriendje en de verblijfplaats in Ondo State dient vastgesteld te worden dat ze niet van dien aard zijn om de beslissing in uw dossier te beïnvloeden. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie ‘COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est’ van 20 november 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en militias. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in Edo State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van

"- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

- artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

- art. 48/3 tot art. 48/7, art. 48/9 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);

- artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"II.1. IN HOOFDORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (artikel 48/3 van de wet van 15)

a. Betreffende de bestreden beslissing

Verwerende partij meent dat verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt, omwille van de volgende redenen :

1) Identiteit van verzoekster

Verwerende partij stelt eerst en vooral vast dat verzoekster in verschillende lidstaten andere verklaringen heeft afgelegd betreffende haar geboortedatum, naam en nationaliteit : [...]

Verzoekster had, in het kader van haar eerste persoonlijk onderhoud, meteen aangegeven dat zij 'te veel namen' heeft gebruikt (NPO I, p. 7). Verzoekster is bij de Europese asielinstanties lang gekend geweest onder de naam "M.J.A." omdat haar pooister in Italië haar bevolen had deze naam te gebruiken. Zij moest ook zeggen dat zij het Soedanees staatsburgerschap had en geboren was in 1988. Verzoekster heeft dit ook spontaan aangegeven gedurende haar eerste persoonlijk onderhoud (NPO, p. 7) : [...].

Het komt vaak voor dat slachtoffers van mensenhandel gedwongen worden door hun pooier om zich onder een andere identiteit aan te geven en een ander vluchtrelaas te vertellen.

Verzoekster werd aanvankelijk ook in België onder de naam "M.J.A." geregistreerd bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming in 2020 omdat zij op dat moment haar Italiaanse documenten bijhad (NPO, p. 7) en deze ook getoond heeft. Zij heeft haar naam nadien aangepast, en is nu gekend onder haar échte naam.

[...]

B.Emm. is de naam waaronder verzoekster in de prostitutiewereld in België gekend was. De politie had dan ook, in 2015, het proces-verbaal onder deze naam opgesteld en deze naam doorgegeven aan de Dienst vreemdelingenzaken.

Voor wat betreft de verschillende geboortedata, heeft verzoekster het volgende verklaard (NPO, p. 8) :

[...]

Verzoekster gebruikt op Facebook een andere naam, omdat zij bang is dat haar belagers haar, via de sociale media, zouden vinden.

Verzoekster heeft nooit betwist dat zij onder verschillende namen gekend is, niet enkel binnen haar vriendenkring maar ook bij de Europese autoriteiten. Echter, zij geeft voor het gebruik van elke naam een overtuigende en aannemelijke verklaring en legt ook uit dat het verband tot namen in de Nigeriaanse cultuur heel verschillend is dan in de België. De verschillende personen die betrokken zijn in haar asielrelaas (vader, moeder, oom, broer, enz.) hebben trouwens verschillende namen.

Verzoekster heeft ook getracht, door de neerlegging van haar geboorteakte, om haar identiteit te staven. Zij heeft geen paspoort of identiteitskaart, waardoor haar geboorteakte het enig bewijs van haar identiteit is, dat zij kan neerleggen.

2) Laattijdige indiening van het verzoek om internationale bescherming

Verwerende partij stelt ook vast dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming in Italië en in België laattijdig heeft ingediend : [...]

Verzoekster meent dat verwerende partij absoluut geen rekening houdt met de moeilijke levensomstandigheden van verzoekster sinds haar aankomst in Europa, die nochtans uitleggen waarom verzoekster gedurende meerdere jaren geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Europa.

Verzoekster is in juni 2009 in Europa aangekomen, en belande meteen in de prostitutiewereld. Zij werd, door haar ook pooister, verplicht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen onder een valse identiteit en met een vals asielrelaas. Verzoekster heeft hierna, gedurende 3 jaren, in menonwaardige omstandigheden geleefd, aangezien zij haar "schuld" moest afbetalen. Verzoekster is, op 17-jarige leeftijd, na een moeilijke reisroute in Afrika, het slachtoffer geworden van mensenhandel in Europa.

Het is pas in 2012 dat haar schuld is afbetaald. Echter, zij had geen geld meer en is in contact geraakt met een persoon die haar gevraagd heeft om drugs te smokkelen. Verzoekster is hierdoor, begin 2013, in de gevangenis beland, tot november 2013. Verzoekster heeft in de gevangenis nooit gedacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekster is na haar vrijlating naar Frankrijk en België gereisd, waar zij opnieuw in de prostitutie is geraakt. Zij kon in Frankrijk en België geen verzoek om internationale bescherming indienen, omdat zij op dat moment in Italië moest zijn in het kader van haar voorwaardelijke vrijlating.

Bij terugkeer in Italië in 2015, is verzoekster opnieuw in de gevangenis beland tot 2017, omdat zij de voorwaarden van haar voorwaardelijke vrijlating in 2013 niet had gerespecteerd. Opnieuw heeft zij niet gedacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekster is dus jarenlang in de gevangenis geweest in Italië en kon ook geen verzoek om internationale bescherming indienen in Frankrijk of België. Verzoekster heeft lang geaarzeld om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië, omdat zij reeds een vals asielrelaas naar voren had gebracht in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, onder dwang van haar pooister.

Voor wat betreft het feit dat verzoekster tussen mei 2018 en oktober 2020 geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wenst verzoeker te benadrukken dat zij op dat moment opnieuw in een zeer precare situatie was : zij vreesde om teruggestuurd te worden naar Italië in het kader van een Dublinprocedure omwille van haar problemen met H.O., zij is in België zwanger geworden, is naar een Rode-Kruis-centrum moeten verhuizen met haar pasgeboren kindje, enz. Verzoekster wilde eerst haar dringende problemen oplossen (huisvesting, geboorte van haar kindje, medische problemen, enz.) en dacht niet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De laattijdige indiening van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster kan dus uitgelegd worden door de precare situatie en de kwetsbaarheid van verzoekster sinds haar aankomst in Europa. Deze kwetsbaarheid kan ook moeilijk genegeerd worden door verwerende partij, enkel en alleen al omdat verzoekster gedurende 3 jaar het slachtoffer is geweest van mensenhandel, wat verwerende partij ook niet betwist.

Hoe dan ook ontslaat de laattijdige indiening van een verzoek om internationale bescherming de verwerende partij niet van een grondige en zorgvuldige analyse van dit verzoek. Uw raad heeft onlangs geoordeeld dat : [...]

3) Gedwongen huwelijk

Verwerende partij meent betreffende het gedwongen huwelijk : [...]

Verzoekster meent nog steeds een huidige vrees voor vervolging te koesteren omwille van een gedwongen huwelijk met de zoon van Al., die Mu. heet. Haar familie heeft een grote schuld tegenover de familie Al., omdat de vader van Mu. verzoekster genezen heeft van een spina bifida wanneer zij nog een baby was .

Verzoekster legt uit dat er nooit een "noemenswaardig" incident is gebeurd met haar vader toen zij nog in Benin City verbleef, omdat zij toen nog maar 13 of 14 jaar oud was. Zij vermeed op dat moment ook elk

contact met haar vader of met de familie van Al. (NPO I, p. 9). Verzoekster heeft ook verklaard, o.a. in het kader van haar interview bij de Dienst vreemdelingenzaken, dat het de bedoeling was dat verzoekster, toen zij 15 jaar oud zou zijn, met die man zou trouwen. Echter, verzoekster was op 15-jarige leeftijd al uit Benin City gevlucht.

Verwerende partij verliest ook uit het oog dat een gedwongen huwelijk niet wilt zeggen dat de betrokkene thuis jarenlang gesekwestreerd wordt in afwachting van het huwelijk. Verzoekster was vrij om te komen en gaan, met name omdat ze nog te jong was om uitgehuwelijkt te worden. Maar was zij langer gebleven in Nigeria, is de kans groot dat haar vader wel stappen zou hebben ondernomen om haar uit te huwelijken aan Al. of Mu..

Het feit dat de vader van verzoekster geen stappen heeft ondernomen om zijn dochter uit te huwelijken toen zij nog in Nigeria was, wil dus niet zeggen dat deze stappen niet ondernomen zullen worden bij terugkeer, nu verzoekster de leeftijd heeft om uitgehuwelijkt te worden.

Verzoekster herhaalt dat zij vandaag de zoon van Al. vreest, die Mu. heet. Zij heeft dit ook spontaan verklaard gedurende haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS : "Hij zei de man is dood, de man aan wie hij mij wilde uithuwelijken maar de zoon is er nog, nu zal de zoon het huwelijk overnemen" (NPO, p. 10). Dit is de reden waarom zij deze naam (Mu.) vermeld heeft bij de Dienst vreemdelingenzaken.

4) Kindermisbruik door haar stiefvader

Verwerende partij meent betreffende het kindermisbruik waarvan verzoekster het slachtoffer is geweest [...]

Verzoekster is in Nigeria het slachtoffer geweest van kindermisbruik door haar stiefvader. Zij heeft dit ook altijd gezegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, o.a. gedurende haar interview bij de Dienst vreemdelingenzaken dd. 27 mei 2021 (dus vóór de psychologische opvolging van verzoekster).

Voor wat betreft de naam van haar stiefvader, wenst verzoekster te benadrukken dat het verband tot namen in Nigeria heel anders is dan in België. Verzoekster zelf heeft meerdere roepnamen. Ook andere personen in haar relaas, hebben verschillende namen (haar maternale oom (NPO I, p. 20), haar vader (NPO I, p. 10), haar moeder (NPO I, p. 11), de nieuwe vriend van haar moeder (NPO I, p. 11), enz.).

In Nigeria is het ook niet abnormaal om de achternaam of "volledige naam" van iemand niet te kennen. Zo kent verzoekster ook de achternaam niet van T. (NPO I, p. 8), van de vader van F. (NPO, p. 6), enz.

Verzoekster weet dat haar moeder de stiefvader Mo. noemde, maar verzoekster en haar broers noemden hem "Daddy".

Verwerende partij hanteert hier een bijzonder geëthocentreeerde analyse van de verklaringen van verzoekster door te menen dat verzoekster niet misbruikt kan zijn geweest gedurende haar jeugd door haar stiefvader omdat zij de achternaam van deze persoon niet kent. Gelet op de ernst van de feiten, is deze motivatie extreem gebrekkig.

Verzoekster vreest vandaag geen fysisch misbruik meer door Mo., aangezien hij waarschijnlijk niet meer in Nigeria verblijft.

Echter, zij wenst te benadrukken dat het feit dat zij het slachtoffer is geweest van seksueel kindermisbruik een grote kwetsbaarheid heeft veroorzaakt in haar hoofd. Verzoeker lijdt nog steeds aan de psychologische gevolgen die deze onmenselijke behandelingen hebben veroorzaakt. De kwetsbaarheid die door deze onmenselijke behandelingen werd veroorzaakt rechtvaardigt, in samenstel met alle andere elementen die in het kader van het verzoek om internationale bescherming aangevoerd worden, een internationale beschermingsstatus, aangezien het voor verzoekster, in deze omstandigheden, ondenkbaar is om terug te keren naar Nigeria.

5) Problemen met de cultisten

Betreffende de problemen met de cultisten, meent verwerende partij : [...]

Verzoekster heeft uitgelegd gedurende haar eerste persoonlijk onderhoud dat haar broer waarschijnlijk gerekruteerd werd op school door de Eiye-cult (NPO, p. 20). Verwerende partij verliest uit het oog dat de culten studentenculten zijn, die vooral binnen studentenkringen personen rekruteren. De broer van verzoeker kon dus op die manier verplicht zijn geweest om zich aan te sluiten bij de Eiye-cult, ondanks het feit dat de meerderheid van zijn maternale familie tot de Aiye-cult behoort.

Verzoekster heeft ook uitgelegd gedurende haar persoonlijk onderhoud dat haar broer niet bij zijn moeder woonde en ook niet door zijn moeder grootgebracht werd. Hij kwam af en toen bij de moeder van verzoekster eten maar had voor het overige weinig contact met verzoekster, hun moeder en haar familie. Verzoekster kan ook door de Eiye-cult zijn gerekruteerd binnen zijn paternale familie.

Verzoekster wenst ook te benadrukken dat de mannelijke leden van haar familie in verschillende culten waren. Zij heeft dit ook verklaard gedurende haar tweede persoonlijk onderhoud (NPO II, p. 8).

Verzoekster meent dus dat verschillende, externe factoren, kunnen uitleggen waarom F. aanvankelijk lid was van de Eiye-cult. Het is voor haar echter heel moeilijk om precies te weten waarom en hoe F.

gerekruteerd werd door de Eiye-cult, omdat zij toen nog jong was. Hij sprak ook niet openlijk over zijn toebehoren tot de Eiye-cult aan verzoekster en haar moeder.

Wij lezen verder, in een rapport van de Office français de protection des réfugiés et apatrides van 2015 over de rekruteringsmethodes van campus cults : [...]

In dit artikel is er dus nergens sprake van familiale loyaliteit maar wel van tal van andere factoren die een rekrutering door studentenculten kunnen uitleggen.

Verwerende partij meent verder : [...]

Verzoekster heeft weldegelijk niet spontaan de naam "Black Axe" vermeld wanneer haar gevraagd werd naar andere namen van de groepering, maar heeft wel meteen de naam "Black Axe" erkend en correct geïdentificeerd als zijnde de Aye wanneer dit haar gevraagd werd gedurende haar persoonlijk onderhoud.

Dit toont aan dat verzoekster natuurlijk wel weet dat de Aye ook "Black Axe" worden genoemd. Verzoekster legt uit dat het begrijpelijk is dat haar concentratie, gedurende een 4-uur lang gehoor, niet altijd optimaal is, in het bijzonder gelet op haar kwetsbaarheid, maar ook de psychologische problemen waaraan zij lijdt.

Verwerende partij heeft ook weinig vragen gesteld over de Aye-cult, om de kennis van verzoekster over de Aye-cult grondig te onderzoeken. Op de vragen die wel gesteld werden, heeft verzoekster overtuigende antwoorden kunnen geven (zie o.a. NPO II, p. 8 en 9).

Verwerende partij meent ook : [...]

Verzoekster verduidelijkt het volgende :

Haar oudere halfbroer F. werd in 2006 vermoord door cultisten.

Haar jongere broer O. werd vermoord tussen 2008 en 2011 door cultisten. Verzoekster heeft nooit met zekerheid gezegd dat haar broer in 2011 vermoord zou zijn geweest, maar heeft het volgende verklaard (NPO I, p. 13) : [...]

Verzoekster weet dus niet met zekerheid in welk jaar haar broer gedood werd, omdat zij op dat moment geen contact had met haar moeder.

De jongere broer Os. werd vermoord in 2018 in Ghana. Verzoekster is niet zeker van de oorzaak van zijn dood, maar denkt dat hij vermoord werd omwille van de cultisten of omwille van haar problemen met Hi.. Verzoekster heeft hieromtrent echter geen zekerheid omdat de omstandigheden van zijn dood niet duidelijk zijn.

Betreffende de moeder van verzoekster, meent verwerende partij : [...]

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij nog steeds in Benin City verblijft, maar niet meer in hetzelfde huis. Verzoekster heeft verklaard wat volgt gedurende haar eerste persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11): [...]

De moeder van verzoekster woont dus veraf van de plaats waar de familie aanvankelijk woonde.

6) Problemen met Hi.

Betreffende de problemen met Hi., meent verwerende partij : [...]

Verzoekster is nooit teruggekeerd naar Italië in 2020. Het betreft een Facebookpost die zij geplaatst heeft op haar profiel om haar sympathie te uiten voor een vriendin die zij in haar opvangcentrum in Italië heeft leren kennen. Verzoekster heeft deze persoon in 2020 echter niet in levende lijven gezien en is ook niet naar Italië gegaan. Verder in de Facebookpost staat trouwens geschreven dat de twee vrouwen elkaar missen.

Verzoekster heeft in Italië geen klacht durven indienen, voor verschillende redenen : eerst en vooral was zij bang dat zij opnieuw in de gevangenis gestuurd zou worden.

Zij wilde gewoon Italië verlaten en naar het buitenland vertrekken. Verzoekster was ook bang voor ergere repercussies vanwege H., moest hij te weten komen dat zij een klacht had ingediend bij de politie.

b. Kwetsbaarheid van verzoekster

Verzoekster is heel kwetsbaar. Dit vloeit voort uit haar relaas en de documenten die neergelegd werden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Verwerende partij heeft echter helemaal geen rekening gehouden met deze kwetsbaarheid, die voortvloeit uit het feit dat verzoekster het slachtoffer is geweest van seksueel kindermisbruik, van gender gerelateerd geweld (besnijdenis), haar land van herkomst alleen op 16-jarige leeftijd heeft moeten ontvluchten, jarenlang seksueel misbruikt werd, het slachtoffer is geweest van mensenhandel, in de gevangenis is geweest in Italië, een alleenstaande moeder is, enz. Verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met het feit dat dit een grote impact heeft op de manier waarop zij haar asielrelaas uiteengezet heeft voor de Belgische asielinstanties.

Verzoekster ervaarde en ervaart nog steeds veel schaamte omwille van wat er gebeurd is. Verzoekster ervaart veel schaamte omwille van het feit dat zij zich jarenlang heeft moeten prostitueren en jarenlang seksueel misbruikt werd.

[...]

Verder dient ook opgemerkt te worden dat het onderscheid tussen traumatisch en niet-traumatisch geheugen een belangrijke factor is die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over mogelijke discrepanties in het asielrelaas (zie ook supra). Inderdaad, [...]

Verwerende partij heeft echter geen enkele aandacht besteed aan deze kwetsbaarheid van verzoekster en de impact die deze gehad heeft op haar asielprocedure (bvb. geheugenproblemen, onnauwkeurigheden, enz.). Dit element staat echter helemaal centraal voor de goede beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekster.

Verzoekster wenst ook te benadrukken dat het trauma dat verzoeker overhoudt aan het seksueel kindermisbruik door Mo., maar ook het seksueel misbruik in Europa (door Nigeriaanse netwerken), niet te minimiseren zijn. Gelet op het opgelopen trauma, is het ondenkbaar voor verzoekster om terug te keren naar Nigeria.

In het arrest "Bouyid tegen België" van 28 september 2015, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat : [...]

Gelet op deze rechtspraak, is het zeker dat de behandelingen die verzoekster ondergaan heeft, de drempel van ernst bereiken die een vernederende behandeling bereikt.

c. Samenwerkingsplicht van verwerende partij

[theoretische uiteenzetting inzake de samenwerkingsplicht]

In casu, dient echter opgemerkt te worden dat de verwerende partij onvoldoende haar samenwerkingsplicht heeft vervuld.

Zo baseert verwerende partij haar beslissing op irrelevante motieven en heeft verwerende partij geen voldoende onderzoek geleverd naar de effectieve vrees van verzoekster.

Verwerende partij levert zich aan een geëtnocentreerde analyse van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, zonder de algemene situatie in Nigeria en de specifieke situatie van verzoekster in rekening te nemen (o.a. haar kwetsbaarheid).

Verwerende partij, door een gerichte selectie te maken van de elementen uit het relaas van verzoekster, zonder alle elementen te onderzoeken, heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek gevoerd naar de vrees van verzoekster in geval van terugkeer naar Nigeria, rekening houdend met alle elementen van het dossier, verplichting die nochtans voortvloeit uit de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980, maar ook uit de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.

d. Voordeel van twijfel

[theoretische uiteenzetting inzake het voordeel van de twijfel]

e. Conclusie

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 schendt.

De elementen waarop verwerende partij zich baseert zijn inderdaad onvoldoende of irrelevant om een weigeringsbeslissing te staven, in het bijzonder gelet op de ernst van de aangevoerde vervolgingsfeiten. De verschillende argumenten werden betwist of uitgelegd in het kader van dit verzoekschrift.

Verzoekster is ook van mening dat verwerende partij artikel 48/6 schendt aangezien zij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld en het voordeel van twijfel niet gunt aan verzoekster, ondanks de algehele geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekster is ook van mening dat verwerende partij artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 schendt aangezien zij geen enkele aandacht heeft besteed aan het feit dat verzoekster reeds vervolgd werd in haar land van herkomst en dat dit bijgevolg een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

Uiteindelijk is verzoekster van mening dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig, onredelijk en onvoorzichtig heeft gehandeld in het kader van haar procedure. Zo heeft verwerende partij ook helemaal geen aandacht besteed aan haar verhoogde kwetsbaarheid (seksueel misbruik, vertrouwensmisbruik, abortus,...) en de impact die deze verhoogde kwetsbaarheid heeft gehad op het verloop van haar asielprocedure.

II.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS (artikel 48/4 van de wet van 15).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende: [...]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM. [...].

- 2.2. Bij aanvullende nota van 21 oktober 2022 brengt verweerder volgende stukken middels URL bij:
- EASO “*Nigeria Security Situation*” van juni 2021;
 - EASO “*Country Guidance Note: Nigeria*” van oktober 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) dient opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM, zodat het voormelde eveneens op artikel 4 van het Handvest van toepassing is.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar kwetsbaar profiel en betoogt dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met het door verzoekster bijgebrachte psychologisch attest en haar profiel:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u voor en tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS op 5 januari 2022 géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wel is het zo dat u op 26 januari 2022 via uw raadvrouw een psychologisch attest neerlegde, waarin valt te lezen dat u sinds 19 augustus 2021 op regelmatige basis een psycholoog bezoekt en waarin aangegeven wordt dat u een kwetsbare profiel hebt. In het attest er wordt verder op gewezen dat u doorheen de jaren verschillende traumatische ervaringen heeft meegemaakt – als veertienjarige geboorteregio moeten ontvluchten, als sekslaaf gebruikt, ten prooi gevallen aan een prostitutienetwerk, misbruik in België – waardoor u post-traumatische stress vertoont en moeite heeft om een helder relaas te structureren dat voldoende gedetailleerd is. Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS – ook tijdens het eerste, toen u nog geen psychologisch attest had voorgelegd – werd er op gewezen dat u steeds het interview kon onderbreken indien er iets niet duidelijk was of wanneer u een pauze wenste te nemen (NPO1, p. 4; NPO2, p. 4). U maakte zelf geen opmerkingen over mogelijke hinder bij het onderhoud omwille van uw psychische gemoedstoestand (NPO1, pp. 4-5; NPO2, pp. 4-5) – wel stelde u aan het einde van het eerste onderhoud dat het moeilijk was om zaken boven te halen die je al lang vergeten was (NPO1, p. 24). Er werd tijdens de onderhoud ook tussendoor gevraagd of u zich nog goed voelde (NPO1, p. 17; NPO2, p. 14). Ook hield de dossierbehandelaar van het CGVS rekening met het feit dat er bepaalde zaken moeilijk waren voor u om te herbeleven, waarbij hij u de tijd gaf om tot rust te komen (NPO2, p. 20). Doorheen de onderhoud heeft de dossierbehandelaar dan ook rekening gehouden met uw noden. Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster verwijst doorheen het verzoekschrift naar haar kwetsbaarheid, maar brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar situatie en profiel.

Blijkens de voormelde motivering in het verzoekschrift heeft verweerder het door verzoekster bijgebrachte psychologisch attest en haar persoonlijke situatie wel degelijk in rekening genomen.

Te dezen dient erop gewezen dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

In de mate dat het door verzoekster bijgebrachte psychologisch attest gewag maakt van verzoeksters psychische problemen kan hieruit niet worden afgeleid dat zij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake haar verzoek om internationale bescherming.

Uit het door verzoekster voorgelegde psychologische attest van 5 november 2021 blijkt dat verzoekster lijdt aan PTSS (onder meer aan slaapproblemen, nachtmerries, stemmingswisselingen, depressie en verlies van zelfwaarde, flashbacks, etc.). Nergens wordt echter vermeld dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

Uit het attest is aldus niet op te maken dat verzoeksters psychische problematiek haar verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van haar verzoek om internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van verzoeksters verklaringen dat aan verzoekster eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoekster of haar advocaat hebben geenszins te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar getraumatiseerde toestand of profiel niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 januari 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1); notities van het persoonlijk onderhoud van 1 maart 2022 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2)).

Verzoekster beperkt zich voorts louter tot het citeren uit een rapport van CBAR *“Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure”* inzake de impact van traumatische gebeurtenissen, schaamte en stigma op de weergave van het asielrelaas. Deze informatie is echter algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon.

Gelet op voorgaande toont verzoekster geenszins aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar psychologische toestand, noch dat zij omwille van haar psychologische toestand en/of bijzonder profiel niet op volwaardige wijze zou kunnen (hebben) deelnemen aan onderhavige procedure.

5. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster doorheen haar asielprocedures in Italië en België geen duidelijk zicht heeft geboden op haar eigenlijke identiteit. Verzoekster heeft tijdens verschillende contacten met de autoriteiten van verschillende EU-lidstaten – voornamelijk in het kader van haar verschillende verzoeken om internationale bescherming – doelbewust misleidende verklaringen afgelegd over essentiële elementen inzake haar identiteit, met name haar naam, geboortedatum en nationaliteit.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Zo diende u voor het eerst een VIB in te Italië op 4 juni 2009 onder het alias M.J.A., geboren op 10 januari 1988 in Soedan. Op 1 oktober 2015 verstuurde België een verzoek tot overname naar Italië voor het alias B.Emm., geboren op 1 oktober 1992 in Nigeria – nadat gebleken was dat dit dezelfde persoon was als J.A.M.. Op 29 oktober 2015 werd u daadwerkelijk teruggeleid naar Italië. Op 20 april 2017 kreeg u van de Italiaanse politie een bevel tot verlaten van het grondgebied onder het alias M.J.A., geboren op 10 januari 1992 in Soedan. Op 4 mei 2017 diende u een nieuw VIB in te Italië onder het alias M.J.A., geboren op 10 januari 1992 in Nigeria. Op 30 oktober 2020 diende u een VIB in te België onder het alias M.J.A., geboren op 10 juni 1992 in Nigeria. Op 22 januari 2021 paste u tijdens uw procedure in België uw alias aan naar O.E.N., geboren in Nigeria op 10 januari 1992 in Nigeria. Toen u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u ooit andere namen had gevoerd dan O.E.N. stelde u dat u heel wat namen had: Lu., Su., B., Fo.. Toen u werd gevraagd of u nog namen had gevoerd stelde u initieel: “ik denk het niet, dat zijn de namen die ze mij noemen” (NPO1, p. 7). U volgde het echter snel op met “J.. Want dit is de naam die ik gebruikte in de asielprocedure in Italië. Dus noemden ze me M.J. daar” (NPO1, p. 7). Er werd u gevraagd waarom u deze naam gebruikte in Italië, waarop u stelde dat u van uw “madam”

moest zeggen dat u J.M. was uit Soedan. Toen u echter werd gevraagd waarom u deze naam nog steeds gebruikte toen u in België uw VIB indiende, stelde u dat u zich aanmeldde en wel zei dat dit niet uw echte naam was, maar dat dit de naam was waaronder ze u kenden in Italië (NPO1, p. 7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor waarom u niet zou aangeven wat uw echte naam is bij een nieuwe VIB in een nieuw land – in casu België. Ook is het frappant dat u bij uw eerste contact met de Belgische autoriteiten in 2015 nog een andere naam – B.Emm. – opgaf. Bovendien kan de vraag ook gesteld worden waarom u (zoals u zelf aangaf) uw echte naam niet heeft opgegeven in Italië bij uw tweede VIB daar – immers was u toen niet langer bij uw “madam”, zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO2, p. 21). Verder wordt er op gewezen dat in uw handtekening wel degelijk M. Joy geschreven staat en dat u volgens uw facebookaccount Fo.Lun. heet (NPO1, p. 14). Er blijven dan ook vragen bestaan over uw daadwerkelijke identiteit. Het enige document dat u neerlegde om uw identiteit te bewijzen is een geboortecertificaat dat werd uitgevaardigd op 19 december 2007 – op een moment dat u reeds uit Benin City weg was. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Over dit document kan er bovendien gewezen worden op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en kan dit geboortecertificaat op zich uw identiteit niet bewijzen (zie administratief dossier). **Het mag dus duidelijk zijn dat u doorheen uw verschillende VIB-procedures nooit een duidelijk zicht heeft geboden op uw eigenlijke identiteit (en zelfs nationaliteit), wat uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat ondermijnt.**

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde terechte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekster wijst erop dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij te veel namen gebruikte, dat haar pooister in Italië haar had bevolen om een alias met andere geboortedatum en nationaliteit te gebruiken en dat zij dit spontaan heeft verklaard. Daarnaast stelt ze dat B.Emm. de naam is waaronder ze in de prostitutiewereld in België bekend is en dat de politie dit zo had doorgegeven aan de DVZ, verwijst ze naar haar reeds afgelegde verklaringen inzake haar verschillende geboortedata en legt ze uit dat zij een andere naam op Facebook gebruikt uit angst voor haar belagers.

Verzoekster komt echter niet verder dan loutere herhalingen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en het uiten van blote beweringen en *post factum* verklaringen, waarmee ze de vaststellingen in de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

In tegenstelling tot wat verzoekster meent, heeft verzoekster dan ook geen overtuigende en aannemelijke verklaring geboden voor het gebruik van al deze verschillende identiteiten en heeft zij het risico genomen om zich te bedienen van verschillende identiteiten.

Samen met verweerder wordt verder vastgesteld dat het door verzoekster neergelegde geboortecertificaat – uitgevaardigd op 19 december 2007 wanneer verzoekster Benin City reeds verlaten had – geen enkel element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoekster wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Daarbij komt dat de bewijswaarde van documenten uit Nigeria relatief is, aangezien er in Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). Het bijgebrachte geboortecertificaat kan dus, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoeksters leugenachtige verklaringen inzake haar identiteit, verzoeksters identiteit niet aantonen.

Voorstaande vaststellingen inzake verzoeksters identiteit vormen een negatieve indicatie voor wat betreft haar algehele geloofwaardigheid.

6. Verder wordt samen met verweerder vastgesteld dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming in Italië op 13 juli 2010 werd afgesloten met een negatieve beslissing. Verzoekster diende pas zeven jaar later op 4 mei 2017, nadat ze een bevel tot het verlaten van het grondgebied kreeg, een volgend verzoek in in Italië. In tussentijd, meer bepaald in november 2013, reisde verzoekster naar Frankrijk en België, waar zij eveneens naliert een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Daarnaast dient vastgesteld dat verzoekster ook na aankomst in België op 30 mei 2018 nog meer dan twee jaar wachtte, tot 30 oktober 2020, alvorens zij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster zeven jaar wachtte om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië, in tussentijd in 2013 naliët een verzoek in te dienen in Frankrijk of België, en na haar aankomst in België in 2018 nog bijna tweeënhalf jaar wachtte om dergelijk verzoek in te dienen, getuigt geenszins van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster kan niet volstaan met haar verwijzingen naar haar levensomstandigheden en kwetsbaarheid ter verschoning van haar zeer laattijdig verzoek om internationale bescherming in België. Indien verzoeksters voorgehouden problemen in zowel Nigeria als Italië waarachtig zouden zijn, dan is niet aannemelijk dat verzoekster – die reeds bekend was met de asielprocedure zoals blijkt uit haar eerdere verzoeken om internationale bescherming in Italië – na aankomst in België dermate lang zou wachten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

7. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar vrees voor vervolging omwille van een gedwongen huwelijk met de zoon van A., die M. heet. Verzoekster legt uit dat er nooit een noemenswaardig incident is gebeurd, omdat zij op vijftienjarige leeftijd al uit Benin City gevlucht was. Zij meent dat haar vader bij haar terugkeer wel stappen zal ondernemen om haar uit te huwelijken, aangezien verzoekster nu de leeftijd heeft om uitgehuwelijkt te worden.

Verzoekster beperkt zich in essentie tot het uiten van blote beweringen en geven van *post factum* verklaringen, maar brengt geen concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat zij in geval van terugkeer naar Nigeria actueel het risico zou lopen dat zij zal uitgehuwelijkt worden door haar vader. Verzoekster biedt geen dienstig verweer tegen de terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden gedwongen huwelijk:

“Wat betreft het gedwongen huwelijk met de vriend van uw vader, Al., dient er gewezen te worden op het feit dat uit uw verklaringen en gedrag blijkt dat u op geen enkel moment vrees voor vervolging schijnt gehad te hebben ten gevolge van deze situatie – laat staan dat u nu nog vervolging dient te vrezen.

Zo wordt er op gewezen dat u tijdens het persoonlijke onderhoud verklaarde dat u na de scheiding van uw ouders – toen u negen of tien jaar was – initieel nog bleef wonen bij uw vader in Benin City (NPO1, p. 9). U besloot uiteindelijk weg te gaan omdat hij bleef zeggen dat u met Al. diende te trouwen. Wel bleef u nog een vijftal jaar in Benin City wonen. Gezien er in de periode hierop nooit een noemenswaardig incident was met uw vader – de enige keer dat u uw vader nog sprak was toen u hem toevallig op zijn werkplaats tegen kwam, waarop hij zei dat uw moeder u uitbuitte en dat u niet langer zijn dochter zou zijn als u niet trouwde met Al. (NPO1, p. 10) – en u ook nooit meer contact had met Al. (NPO1, p. 18) kan er vastgesteld worden dat u eigenlijk nooit iets concreet te vrezen had. Immers was u in staat om als tienjarige simpelweg te weigeren om te trouwen en kon u een vijftal jaar gewoon in dezelfde stad blijven wonen zonder dat er ook maar iets gebeurde ten gevolge van deze situatie. Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat u als dertigjarige plots wel zou kunnen verplicht worden om tegen uw wil te huwen, terwijl u dit als tienjarige nog simpelweg kon weigeren. Bovendien – en niet in het minst – mag er gewezen worden op het feit dat Al., de man waarmee u diende te trouwen, ondertussen overleden is (NPO1, p. 10) waardoor er geen actuele vrees kan zijn. In deze context haalde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS wel aan dat uw vader u vertelde dat u met de zoon van Al. moest trouwen (NPO1, p. 10). Er mag echter gewezen worden op tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent aflegde. In de vragenlijst van het CGVS had u immers verklaard dat u - sinds u tien jaar was - wist dat u moest trouwen met een oude man genaamd M. (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u dus echter meermaals dat het ene Al. betrof. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u hem eerder M. had genoemd stelde u dat de zoon van Al. M. heette. Toen u er nogmaals op werd gewezen dat u in het eerdere interview wel degelijk had gezegd dat uw vader wilde dat u trouwde met een oude man genaamd M., volhardde u: “nee zijn zoon is M. Al., want mijn vader zei dat de man dood was, nu moet je trouwen met de zoon van de man en de zoon van de man heet M.” (NPO1, p. 17).

Gezien u als tienjarige reeds kon weigeren om te huwen met Al., u vervolgens nog jarenlang in Benin City bleef wonen zonder enig probleem en uw “bruidegom” Al. reeds overleden is, mag er geconcludeerd worden dat er ten aanzien van deze situatie geen enkele vrees bij terugkeer kan

zijn. Ook uw plotse bewering dat u met de zoon van Al. zou moeten trouwen mist elke geloofwaardigheid door uw tegenstrijdige verklaringen ter zake.

8. In het verzoekschrift houdt verzoekster vol dat ze als kind misbruikt werd door haar stiefvader.

Waar verzoekster benadrukt dat het verband tot namen in Nigeria anders is dan in België en dat het niet abnormaal is om de achternaam of volledige naam van iemand niet te kennen, betreft dit slechts een loutere bewering die verzoekster met geen enkel concreet element aantoonst. Verzoekster hekelt “de bijzonder geëthnocentreerde analyse” van haar verklaringen door verweerder, maar onderbouwt deze kritiek op geen enkele wijze. De vaststelling dat verzoekster nauwelijks de naam kon geven van de voormalige partner van haar moeder waarmee verzoekster jarenlang samenwoonde en die zich aan verzoekster wilde opdringen, tast wel degelijk de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden misbruik door Mo. aan.

Daarnaast stelde verweerder terecht vast dat er in het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest geen melding wordt gemaakt van Mo., terwijl dit attest gaat over misbruik dat verzoekster onderging in België, wat bijdraagt tot de ongelooftwaardigheid van het vermeende misbruik door Mo..

Hoe dan ook erkent verzoekster in het verzoekschrift dat zij op heden geen misbruik meer vreest wegens Mo.. Zij bevestigt hiermee de terechte en pertinente motivering van verweerder dienaangaande:

“Wat betreft uw problemen met Mo., de voormalige partner van uw moeder, mag er op gewezen worden dat u eigenlijk nooit gewag heeft gemaakt van een actuele vrees bij terugkeer naar Nigeria ten opzichte van Mo.. Verder dient te worden vastgesteld dat uw moeder niet langer een koppel vormt met hem, dat hij waarschijnlijk in het buitenland zit, dat uw moeder hem reeds sinds het einde van de relatie in 2013 niet meer hoorde en u zelf geen contact meer had met hem sinds uw vertrek uit Benin City in 2007 (NPO1, p. 13; 19). Daar er al bijna vijftien jaar geen contact meer is met Mo., is er geen enkele reden voor u om Mo. op dit moment nog te vrezen.”

9. Wat betreft de problemen met de cultisten verwijst verzoekster naar haar verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden, met name dat haar broer F. waarschijnlijk op school werd gerekruteerd door de Eiye-cult (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 20) en dat F. niet bij zijn moeder grootgebracht werd (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 20).

Verzoekster kan met de loutere herhaling van haar reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing:

“Verder legde u ook bij de verschillende Belgische asielinstanties verschillende incoherente en onaannemelijke verklaringen af betreffende enkele essentiële elementen binnen uw relaas aangaande de cultisten.

Zo blijkt de genese van de problemen met de Eiye-cult niet aannemelijk. Immers komen uw beweerde problemen voort uit het feit dat uw broer F. initieel bij de Eiye-cult was gegaan en vervolgens onder druk van uw familie bij de Aye-cult ging. Echter is het zo dat u verklaarde dat alle jongens die opgroeien in de familie weten dat je in de Aye-cult zal geplaatst worden (NPO1, p. 20). Toen u werd gevraagd waarom het dan zo was dat F. bij een andere cult ging, ondanks het feit dat iedereen weet dat je bij de Aye-cult moet gaan stelde u naast de kwestie: “Ja F., toen hij opgroeide, hij is niet mijn vaders zijde, hij is opgegroeid bij zijn vader, hij kwam soms bij ons, maar waarschijnlijk toen hij naar school ging, dan hebben ze hem bij Eiye-cult geworven, je mag niet bij deze cult horen, we horen niet bij hen” (NPO1, p. 20). Toen u door de dossierbehandelaar werd gevraagd of uw oom A.O.L. – de sterke man van uw familie bij de Aye-cult – F. nooit vertelde dat hij bij de Aye-cult moest stelde u: “dat weet ik niet, want ik was nog jong” (NPO1, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat de oudste zoon van uw moeder, de kleinzoon van een belangrijk Aye-cult lid – uw grootvader (NPO1, p. 20) – en neef van een ander belangrijk lid – uw oom A.O.L. – niet op de hoogte zou zijn over het feit dat hij bij de Aye-cult zou moeten als hij opgroeide en het is dan ook niet aannemelijk dat hij bij de rivaliserende Eiye-cult zou gaan terwijl hij al jarenlang wist dat hij bij de Aye-cult zal moeten. Gezien het niet aannemelijk is dat F. ooit bij de Eiye-cult zou gezeten hebben en vervolgens naar de Aye-cult overgestapt zou zijn, is het eveneens niet aannemelijk dat de problemen die voortkwamen uit F. zijn cult-overstap ooit hebben plaatsgevonden.”

Verzoekster biedt geen dienstig verweer tegen voormelde motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier.

Waar ze er in het verzoekschrift op wijst te hebben gesteld dat de mannelijke leden van haar familie in verschillende cults zaten, blijkt uit lezing van verzoeksters verklaringen dat zij inderdaad heeft aangegeven dat haar mannelijke familieleden in verschillende cults zaten, maar ook dat dichte familieleden bij de Aye-

cult moesten (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8). Zij stelde bovendien expliciet dat haar grootvader wilde dat F. zich bij de Aye-cult aansloot (*"U zei eerder al dat u nog familieleden heeft die in de Aye zitten. Welke familieleden waren er allemaal lid?"*, *"Neven, nephews (cousin), oom, brother C., A.O.L., ze waren allemaal in verschillende cults. Sommige zaten in Anuta, sommige in mafite Omogugo, mijn moeder haar vader, de grootvader zei dat als je in de cult was dan moest je in de Aye zijn, daarom moest F. Eiye verlaten voor Aye, dus misschien, de andere die in Eiye, Aye, Anuta zijn, die zijn niet dichtbij, maar als je dichtbij bent bij ons, dan moet je Aye zijn, niet dat er geen andere cults zijn in onze streek, maar als je dichtbij ons bent moet je van de Aye zijn."*, notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8).

Voor zover verzoekster nog citeert uit een rapport over rekruteringsmethodes van campus cults dient te worden opgemerkt dat deze informatie algemeen van aard is. Zij toont hiermee geenszins concreet aan dat haar broer F. op school zou zijn gerekruteerd.

Verzoekster licht niet aannemelijk toe waarom haar broer F. zich initieel bij de rivaliserende Eiye-cult aansloot, dit terwijl alle jongens in haar familie ervan op de hoogte waren dat ze zich bij de Aye-cult moeten aansluiten. Verzoekster maakt de initiële betrokkenheid van F. bij de Eiye-cult, gezien haar familiale context, niet aannemelijk, zodat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die hieruit beweerdelijk zouden zijn voortgevloeid.

10. Verder motiveert verweerder terecht:

"Verder is het wel heel opmerkelijk dat u geen andere naam kon geven voor de Aye-cult, de cult waar uw hele familie bijzit, die aan de grondslag ligt van uw beweerde problemen en die van uw familie. Zo werd u tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u een andere naam kende voor de Aye-cult – immers blijkt uit COI dat de Ayecult samenvalt met de Black Axe-cult en ook voornamelijk onder deze laatste naam bekend is (zie administratief dossier) – waarop u antwoordde: "omingogo. Korode, korodo, ik kan het mij niet herinneren, iets als dat. Als ze willen schudden. Ze zeggen korode, egede. Ik kan het mij niet herinneren, sorry, Korofo. Korofoo, iets als dat en Egede"(NPO2, p. 8). Nochtans had u op verschillende momenten verklaard dat u heel wat familieleden heeft in de Aye-cult en dat iedereen in uw familie hier van af wist (NPO1, p. 20; NPO2, p. 8). Het minste wat er dus verwacht kan worden is dat u de gangbare naam voor deze cult zou kunnen noemen. Het was echter pas toen de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg of u ooit gehoord had van de Black Axe dat u verklaarde: "ja, de Black axe, dat is de Aye" (NPO2, p. 9). Het feit dat u uit zichzelf dit niet kon noemen is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers kan er verwacht worden van iemand die daadwerkelijk in een Black Axe-nest opgroeit en door haar affiliatie met de Black Axe zulke problemen ervaart dat ze besluit haar thuis achter te laten, dat deze op zijn minst de officiële, gangbare naam van de cult zou weten te noemen (zie administratief dossier)."

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift dat ze de naam 'Black Axe' niet spontaan heeft vermeld wanneer haar gevraagd werd naar andere namen van de Aye-cult. Ze wijst erop dat ze de naam 'Black Axe' wel heeft herkend en correct geïdentificeerd als Aye wanneer dit haar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud.

In navolging van verweerder dient opgemerkt dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster, wiens familie naar eigen zeggen geaffilieerd is met de Black Axe en omwille hiervan haar land zou hebben ontvlucht, de officiële, gangbare naam van de Aye-cult zou weten te noemen.

Verzoeksters verwijzingen naar haar gebrekkige concentratie ten gevolge van de duur van het persoonlijk onderhoud en haar bijzondere kwetsbaarheid kunnen niet verschonen dat verzoekster dergelijke basisinformatie aangaande de Aye-cult niet weet.

Verder hekelt verzoekster dat verweerder weinig vragen heeft gesteld over de Aye-cult en geeft ze aan dat zij overtuigende antwoorden heeft gegeven op de vragen die wel gesteld werden (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8-9). Nog daargelaten dat uit lezing van verzoeksters antwoorden geenszins een gedegen kennis inzake de Aye-cult (Black Axe) kan worden afgeleid, kan dit hoe dan ook de voormelde vaststellingen inzake haar onwetendheid met betrekking tot de gangbare naam van de Aye-cult, met name Black Axe, niet verschonen.

11. In het verzoekschrift verduidelijkt en herneemt verzoekster haar verklaringen aangaande de moorden op haar broers. Zij wijst erop te hebben aangegeven dat ze niet zeker was over het jaartal waarin haar broer Osa. werd vermoord, alsook dat ze onzeker was over de reden waarom Os. in Ghana in 2008 werd

vermoord. Verzoekster beperkt zich tot loutere *post factum* verklaringen, waarmee zij geenszins de in de bestreden beslissing vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent de moorden op haar broers weerlegt. De omstandige motivering in de bestreden beslissing is terecht en pertinent en vindt steun in het administratief dossier:

*“Verder wordt ook gewezen op de incoherente verklaringen die u aflegde betreffende uw broers en hun overlijden. Zo wordt gewezen op het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde dat uw oudere broer F.O. overleed in 2006, uw **jongere** broer Osa.O. in 2008 overleed en uw andere **jongere** broer Os.O. in 2018 overleed. U verklaarde over hen dat jullie dezelfde ouders deelden (verklaring DVZ, vraag 17B – dd. 22/01/2021). In uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u dat F. uw halfbroer was langs moederskant en dat zijn tweede naam **OI.** was (NPO1, p. 7). U stelde dat ze dit fout noteerden. Nochtans was het wel zo dat ze het voor al uw andere halfbroers en zussen wel correct noteerden. In de vragenlijst van het CGVS vertelde u dat een geheime cult uw **twee oudere** broers F. en Os. hadden gedood. U stelde dat F. lid was geweest van de cult Eiye en Aye, vervolgens de regels had overtreden en dat daarom jullie hele familie werd gezocht en Os. ook al gedood was ten gevolge hiervan (vragenlijst CGVS, p. 3). U besloot vervolgens uw familie achter te laten. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u te denken dat uw **jongere** broer Osa. in 2011 werd gedood door cultisten toen hij terugkwam van school. Uw broer Os. overleed dan weer in 2018 in Ghana nadat hij werd gedrogeerd en vermoord, mogelijks in opdracht van H. – de man waarmee u later problemen kreeg in Italië (NPO1, p. 13). Gezien het ingrijpende karakter van het overlijden van uw broers en het belang ervan voor uw relaas – in een van uw versies van dit asielmotief is de dood van Os. één van de redenen om te vertrekken, in een andere versie van uw verklaringen is de dood van Os. mogelijks gelieerd aan de problemen met H./Hi. – kan er op zijn minst verwacht worden dat u hier eenduidige verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u op drie verschillende gelegenheden drie verschillende versies gaf aangaande het beweerd overlijden van Os. en Osa. is dan ook verder nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Gezien u niet in staat was om eenduidige verklaringen af te leggen betreffende de tijd en ruimte waarin uw problemen zich afspeelden, alsook de incoherente en onaannemelijke verklaringen die u aflegde betreffende enkele essentiële elementen binnen uw relaas aangaande de cultisten, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan dit deel van uw relaas.”

12. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat haar moeder nog steeds in Benin City verblijft, maar niet meer in hetzelfde huis. Zij stelt dat haar moeder veraf woont van de plaats waar haar familie aanvankelijk woonde. Verzoekster weerlegt hiermee geenszins de motivering in de bestreden beslissing aangaande het onbehoedzaam gedrag van haar moeder na verzoeksters vertrek uit Benin City:

*“Wat betreft de **vermeende aanval op uw moeder** in augustus 2019, waarbij ze in haar been werd geschoten door cultisten, dient er eveneens op gewezen te worden dat gezien de initiële problemen met uw broer F. reeds als niet geloofwaardig werden beschouwd, het dan ook niet geloofwaardig is dat uw moeder twaalf jaar na deze initiële problemen zou aangevallen zijn (NPO2, p. 7). U legde via uw raadvrouw enkele foto's en een video neer van een been, die zouden moeten aantonen dat deze aanval daadwerkelijk plaatsvond. Deze foto's en video tonen echter louter een gehavend been. Hieruit kan niet opgemaakt worden dat het been toebehoort aan uw moeder of dat de verwondingen daadwerkelijk het gevolg zijn van een schotwonde, laat staan dat deze schotwonde zou aangebracht zijn door de cultisten. U legde geen enkel ander document neer dat kan aantonen dat er sprake zou zijn van een schotwonde, ondanks het feit dat u verklaarde dat ze ook naar het ziekenhuis ging (NPO2, p. 7). In deze context mag ook gewezen worden op het gedrag van uw moeder na uw vertrek in Nigeria. Immers woont uw moeder nog steeds in de buurt van St. Saviour, ook al is het dan op een andere plaats in St. Saviour (NPO1, p. 11). Nochtans, volgens uw verklaringen moesten de Eiye de hele familie van uw broer doden (NPO1, p. 20). Het verbaast dan ook dat uw moeder in Benin City zou gebleven zijn, nota bene in dezelfde buurt waar ze – volgens uw verklaringen – reeds meermaals was aangevallen en de agressors dus wisten waar ze haar konden vinden. Van iemand die daadwerkelijk een gewelddadige cult dient te vrezen die haar volledige familie wil uitmoorden en die haar bovendien al meermaals aangevallen zouden hebben, kan verwacht worden dat deze iets onderneemt om aan deze cult te komen. **Het feit dat uw moeder gewoon in St.-Saviour bleef wonen, maakt dat er geen enkel geloof gehecht wordt aan uw verklaringen betreffende de recente problemen die uw moeder onderging en ondermijnt ook verder de geloofwaardigheid van de beweerd problemen die u en uw familie zouden gekend hebben met en wegens 'cultism'.**”*

13. Gelet op het voorgaande maakt verzoekster haar problemen met de cultisten in Nigeria niet aannemelijk. In navolging van verweerder wordt nog opgemerkt dat verzoeksters verklaringen aangaande de Rough Mama's, de Blue Queens en de Black Bra – die voortvloeien uit de ongeloofwaardig bevonden problemen die haar broer F. had met de cults – evenmin overtuigen.

14. Inzake de problemen met H./Hi. stelt de bestreden beslissing:

*“Wat betreft de problemen die u aanhaalde met **H. / Hi.** kan er op gewezen worden dat u geen problemen in Nigeria verbond met de man. Wel verklaarde u dat het vanwege uw problemen met deze man was dat u van Italië naar België ging (NPO1, p. 24). U stelde verder dat uw broer Os. mogelijks in opdracht van H. in Ghana gedrogeerd en vermoord werd (NPO1, p. 13). Betreffende het beweerde overlijden van uw broer Os. werden er echter al enkele tegenstrijdigheden vastgesteld waardoor er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van zijn overlijden op zich (zie supra). Verder wordt de ernst van uw vrees compleet onderuit gehaald door het feit dat u in 2020 nog terugkeerde naar Italië, zo blijkt uit uw Facebookprofiel (zie administratief dossier). Indien u inderdaad voor uw leven moest vrezen vanwege H. en daarom Italië ontvluchtte, dan is het niet aannemelijk dat u achteraf nog zou terugkeren – laat staan dat u het op uw **openbaar** Facebookprofiel zou zetten. Ook wordt gewezen op het feit dat u in Italië nooit naar de politie ging na de beweerde bedreiging van H., zo verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS. Toen u door de dossierbehandelaar werd gevraagd waarom u dit niet deed stelde u: “ik vroeg het hen, ik was op mijn alleen daar, ik wilde daar weggaan, ik was daar ook in de asielprocedure toen ik vertrok, dat is hoe ik vertrok. Ik had asiel gevraagd, maar ben dan vertrokken” (NPO2, p. 23). **Het feit dat u na de beweerde doodsbedreigingen nooit naar de politie ging, gedurende bijna twee en half jaar geen VIB indiende en zelfs gewoon terugkeerde naar Italië - het land waar u met de dood bedreigd werd en waar de persoon die u bedreigde verbleef - toont aan dat u geen vrees voor vervolging door H. / Hi. heeft.**”*

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van voormelde motivering.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze nooit echt is teruggekeerd naar Italië, maar dat zij een Facebookpost heeft geplaatst uit sympathie voor een vriendin die zij in Italië heeft leren kennen. Dergelijke uitleg kan, gelet op de inhoud van de Facebookpost, geenszins worden aangenomen. Verzoekster berichtte immers op 21 januari 2020 op Facebook dat zij zich met B.O.M. in Milaan, Italië bevond en voegde haar locatie toe middels een landkaart (zie Facebookpagina, blauwe map).

Verzoekster legt verder uit dat ze geen klacht durfde indienen uit vrees om opnieuw in de gevangenis te belanden en voor ergere repercussies vanwege Hi.. Dergelijke *post factum* verklaringen kunnen geen verschuiving bieden voor de vaststellingen in de bestreden beslissing. Dat verzoekster, die beweerdelijk met de dood werd bedreigd door H./Hi., zich niet tot de politie heeft gewend in Italië ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van haar voorgehouden vrees voor H./Hi. Haar vrijwillige terugkeer naar Italië, waarover ze bovendien openlijk op Facebook berichtte, en haar nalatigheid om een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met H./Hi. in Italië.

15. Verzoekster laat volgende motiveringen in de bestreden beslissing ongemoeid:

*“Wat betreft uw verklaring dat u in Europa in een **prostitutienetwerk** gezeten zou hebben – maar waar u geen verdere vrees voor aanhaalde – kan het volgende opgemerkt worden: er is een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.*

*Betreffende uw verklaring dat u niet terug kan (naar Italië) omdat u uw **zoon wil zien opgroeien in België**, (verklaring DVZ, dd.22/1/2021, vraag 33), dient te worden opgemerkt uw zoon M.B. eveneens de Nigeriaanse nationaliteit heeft en uw asielprocedure volgt (zie administratief dossier). Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de Vreemdelingenwet uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot*

een onderzoek van de elementen in verband met de criteria in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Betreffende uw opmerking dat u niet terug wil met uw zoon naar Nigeria “omdat u daar niets meer kent en dat het daar niet veilig is” (NPO1, p. 24) dient te worden opgemerkt dat u - buiten de vrees die u voor zichzelf aanhaalde - geen extra vrees in hoofde van uw zoon inroept ten opzichte van Nigeria. Bijgevolg hangt zijn vrees voor vervolging samen met die van u – waarvan al werd vastgesteld dat deze ongeloofwaardig is. De algemene veiligheidssituatie in Nigeria wordt verderop besproken (zie infra).”.

Bij gebrek aan enig verweer blijven voormelde motiveringen, die steun vinden in het administratief dossier en die terecht en pertinent zijn, onverminderd overeind.

16. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (geboortecertificaat; psychologisch attest; attest van besnijdenis; foto van een litteken in verzoeksters gezicht; foto's en video's die een gewond been tonen) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

17. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de aanvullende nota van 21 oktober 2022 bijgebracht door verweerder, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS